

Phần 6

Chương 26 Bao Công Thật Giả

Hieu Vân nhìn bố cáo ở cửa thành, không nói được một lời.

Thạch Quốc Trụ bạo bệnh mà chết? Một người đang khỏe mạnh, sao có thể vô duyên vô cớ chết bất đắc kỳ tử? Hơn nữa bên trong bố cáo không nói tí mĩ, chỉ ngắn ngủi hai câu. Hay đây là cạm bẫy của Thạch Quốc Trụ, để dẫn dụ Triệu Trinh hiện thân?

Triển Chiêu trúng độc đã giải được chưa? Quy tiên đã trộm được binh phù chưa? Bao đại nhân bọn họ đã thoát vây chưa?

Từng vấn đề xuất hiện trong đầu khiến nàng vô cùng rối rắm. Càng khiến Hieu Vân bất an là, một chút pháp lực Quy tiên cấp cho nàng, đột nhiên biến mất, chỉ sợ hiện giờ Quy tiên đã gặp phải phiền toái.

Trần tướng quân đứng bên cạnh Hieu Vân, một bên còn có tám binh lính xếp thành hàng trước cửa thành. Bọn họ đã điều tra trong thành, cũng không thấy bóng dáng Triệu Trinh, đành sắp xếp mấy đội nhân mã tìm kiếm bên ngoài thành, còn bản thân mang vài người đứng ở cửa thành chờ. Trong lòng hẳn biết, nếu Hoàng thượng biết tin Thạch Quốc Trụ đã chết, nhất định sẽ vào thành, bọn họ chỉ cần chờ ở đây sẽ gặp được. Nhưng mà, nhìn bộ dáng Hieu Vân đọc bố cáo như có chút suy nghĩ, hẳn cảm thấy khó hiểu.

“Cô nương có nghi vấn với bố cáo này sao?”

Hieu Vân thu hồi ánh mắt, cười lắc đầu. “Không có.”

Đang nói, liền thoáng thấy Triệu Trinh đang đi về hướng này.

Triệu Trinh tới gần cửa thành Ích Châu, hẳn từ xa đã nhìn thấy một đội quan binh đứng ở cửa thành, lại không biết là địch hay bạn, đợi tới gần thấy Hieu Vân đứng ở đó, mới khẽ thở ra, nhanh chân tiến tới.

Người còn chưa tới nơi, đám người Trần tướng quân đã quỳ gối xuống tung hô vạn tuế.

“Mặt tướng Trần Tử Hiên khấu kiến Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế, cứu giá chậm trễ, xin Hoàng thượng thứ tội.” Trần Tử Hiên cúi đầu quỳ trên mặt đất, trong lòng hẳn lúc này mới kiên định lại. Lựa chọn tin tưởng nàng quả nhiên không sai.

“Trần ái khanh bình thân.” Triệu Trinh gọi bọn hắn miễn lễ, lại hàn huyên với nhau một phen rồi mới vào thành, tiến thẳng tới phủ Kinh lược.

Cửa lớn phủ Kinh lược đóng chặt, im lặng kỳ lạ. Đại môn bùng bùng khí thế, nhưng ngay cả một người bảo vệ cũng không có, chỉ có hai con sư tử đá uy vũ đứng canh trái phải.

Mọi người dừng trước cửa, Trần Tử Hiên định lên gõ cửa, cửa lớn đã mở ra, Bao đại nhân dẫn chúng nhân Khai Phong phủ đi ra nghênh giá. Một phen lễ nghĩa hoàn thành, định nghênh đón bọn họ vào trong. Bỗng cách đó không xa, một trận chiêng trống vang giòn. Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy một đoàn người đang đi về hướng này.

Bốn người cầm đầu mặc giáp, trong tay nắm đại đao, tiếp theo là bốn người cầm thẻ bố cáo màu đỏ, trên ghi mấy chữ “Khai Phong”, “Phủ doãn”, “yên lặng”, “tránh xa”. Mọi người khó hiểu, đây không phải trang phục và đạo cụ Bao đại nhân dùng khi đi tuần sao?

Lại nhìn tiếp phía sau, thấy Trương Long Triệu Hồ Vương Triệu Mã Hán, Triệu Chiêu cùng Công Tôn Sách theo thứ tự đứng ở hai bên một cỗ kiệu. Mọi người thấy vậy đều cả kinh, không hẹn mà cùng quay đầu nhìn đám người ở cửa. Hai Trương Long Triệu Hồ Vương Triệu Mã Hán, hai Triệu Chiêu cùng Công Tôn Sách, vậy, trong kiệu kia, có phải còn một Bao Chứng không?!

Đội nhân mã kia tới trước cửa Kinh lược phủ liền ngừng lại, trong kiệu đi ra một người, đúng là Bao đại nhân.

Chuyện này làm người ta choáng váng, đây là thế nào?!

Thấy tình hình này, Hiểu Vân thật ra không giật mình, vì nàng đã dự đoán từ trước. Chỉ là có chút lo lắng cho Quy tiên, không biết lão bị nhốt ở đâu.

Triệu Trinh còn chưa từ cơn khiếp sợ tỉnh táo lại, những người đó đã quỳ xuống hành đại lễ.

“Chuyện này...” Triệu Trinh nhìn Trần Tử Hiên, lại nhìn Hiểu Vân. “Đây là chuyện gì? Sao lại có hai Bao khanh?”

Hai đội nhân mã, bảy người ở cửa, bảy người trên đường, diện mạo giống nhau, trang phục giống nhau, thật sự khiến người ta nghi hoặc, khó phân thật giả. Hai bên đều nói đối phương là giả mạo, nhất thời không thể xác định thật giả, vì vậy cùng nhau vào Kinh lược phủ.

Công đường Kinh lược phủ, Triệu Trinh ngồi trên cao, Trần Tử Hiên đứng bên trái bảo vệ, Hiểu Vân đứng ở dưới bên phải. Phía dưới hai đoàn người cung kính đứng, giống hệt như nhau. Triệu Trinh nhìn bên trái, lại nhìn bên phải, quả thật là mặt giống hệt nhau, thật là có chút tê đầu.

Vốn tưởng có Công Tôn Hiểu Vân ở đây, chuyện sẽ dễ làm, không nghĩ tới bọn họ đều biết thân thế của nàng, hơn nữa hai Công Tôn Sách đều thuộc lòng ngày sinh tháng đẻ của nàng. Hơn nữa, hỏi các vụ án lớn nhỏ ở Khai Phong phủ, cũng đều biết rõ ràng. Triệu Trinh nhất thời không có cách nào.

“Công Tôn Hiểu Vân, người là con gái của Công Tôn Sách, đối với người của Khai Phong phủ rất quen thuộc. Người xem xem bên nào là thật bên nào là giả?” Rơi vào đường cùng, Triệu Trinh liền vứt củ khoai bồng này cho Hiểu Vân.

Hiểu Vân nhìn người hai bên, dựa theo tình huống trong phim truyền hình, một trong hai đội hẳn là thật, nhưng mà nàng lúc này không thể dựa vào đó để phân thật giả. Hơn nữa, hai bên quả thật rất giống nhau, nếu trộn lại, chỉ sợ chính bọn họ cũng không biết ai là “người một nhà”.

“Hồi Hoàng thượng, theo ngoại hình, dân nữ thật sự không thể phân biệt được.”

“Vậy người có thể hỏi những chuyện riêng giữa người với Công Tôn Sách, ai không biết tất là giả.”

Lời này có lý, có một phương pháp cực kỳ hữu hiệu, chính là hỏi xem ai biết nàng “không phải” là Công Tôn Hiểu Vân, kết quả biết ngay. Nhưng chuyện này không thể công khai, mặc dù nàng có thể mượn chuyện này phân biệt thật giả, nhưng làm sao có thể dùng lý do này thuyết phục Triệu Trinh, làm sao lấy lý do này khiến “Bao công giả” tâm phục khẩu phục chứ?

Bất kể thế nào, việc này vụn vụn không thể nói ra, cho dù đưa ra cũng không ai tin.

Với lại chuyện riêng giữa cha con Công Tôn Sách, tuy rằng nàng từng “mộng” ra rất nhiều chuyện của Công Tôn Hiểu Vân, nhưng nàng làm sao biết cái nào là thật là giả chứ? Nếu sai thì không xong. Có điều, những chuyện xảy ra gần đây có thể hỏi thử.

“Hoàng thượng, mấy ngày trước đây vào tết Trùng Dương, dân nữ từng cùng Triển đại nhân, Trương giáo úy uống rượu thưởng cúc, từng đọc một bài thơ dân nữ vô cùng thích. Không bằng để họ đọc lại xem sao.”

Triệu Trinh gật đầu, đang định ban lệnh, lại nhớ ra cái gì, liền gọi người chuẩn bị giấy bút, cho hai Triển Chiêu tách ra viết xuống bài thơ.

Hai tờ giấy đưa tới trong tay Hiểu Vân, Hiểu Vân vừa nhìn đã mỉm cười.

“Công Tôn Hiểu Vân, kết quả như thế nào?”

“Bẩm Hoàng thượng, người viết tên “Nguyệt hạ độc chước” là thật, nói cách khác, Bao đại nhân bên trái là thật!”

“Thật vậy sao?” Triệu Trinh vui sướng, “Người đâu, bắt bọn giả mạo này lại.”

Vừa dứt lời, liền có tướng sĩ xông lên, vây quanh đám người Khai Phong phủ ở bên phải, những người đó hơi kinh hoảng. Duy chỉ có Bao Chứng giả vẫn khí định thần nhàn.

“Hoàng thượng, Bao Chửng không phục. Bao Chửng đường đường là đại quan tam phẩm, sao có thể dựa vào một bài thơ mà phán định Bao Chửng là giả? Vậy nếu Công Tôn Hiểu Vân kia cũng là giả thì sao?”

Hiển nhiên, quả bom này uy lực không nhỏ.

Hiểu Vân bất khả tư nghị trừng mắt nhìn Bao Chửng giả, lúc này trong lòng nàng đã hiểu được, ai là thật, ai là giả. Nhưng vấn đề là, lúc này ngay cả nàng là thật hay giả cũng bị nghi ngờ.

Hiểu Vân nhìn về phía Triệu Trinh, quả nhiên thấy vẻ mặt do dự của hắn. Trong lòng Hiểu Vân run lên, đây chính là sắp phán nàng thành “bị cáo”. Hơn nữa, nàng không thể tự giải thích, bởi vì Triệu Trinh sẽ không tin. Càng giải thích, chỉ sợ càng tẩy càng đen. Rơi vào đường cùng đành thờ dài.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng thượng nếu không tin tưởng dân nữ, vậy xin mời Bát vương gia cùng Vương thừa tướng và các trọng thần trong triều tới phân biệt, bọn họ làm quan với Bao đại nhân nhiều năm, nhất là Bát vương gia và Vương thừa tướng đối với Bao đại nhân hiểu rất sâu, tất nhiên có thể phân thật giả. Trước đó, hai vị Bao đại nhân cùng tùy tùng đều phải ở lại Kinh lược phủ, không được ra khỏi cửa phòng nửa bước, không thể liên lạc với bên ngoài, như vậy sẽ không có Bát vương gia hay Vương thừa tướng giả xuất hiện. Đến lúc đó, thật giả tự nhiên sẽ rõ ràng.”

Hiểu Vân cúi đầu, bình tĩnh nói.

Triệu Trinh đối với lời này của Hiểu Vân giật mình không thôi, nàng vậy mà một chút cũng không giải thích?! Tuy rằng trong lòng hắn cảm thấy Hiểu Vân này chắc chắn là thật, nhưng sự tình trọng đại, hắn không thể không cẩn trọng, nếu không, có gì sơ suất, hậu quả khôn lường. Vì thế liền gật đầu.

“Cứ như vậy đi, vậy còn người?”

Hiểu Vân nhìn về phía Bao đại nhân, Công Tôn Sách và cả Triển Chiêu bọn họ, thấy bọn họ cười với mình, đột nhiên cảm thấy thật uất ức, liền bước tới cạnh bọn họ: “Dân nữ ở cùng bọn họ.”

Triệu Trinh hiểu rõ gật đầu, suy tư một lát mới nói:

“Nhị vị Bao khanh...” Triệu Trinh nhìn hai nhóm người ở dưới, ngừng lại một chút, lời này sao có thể nói tự nhiên được?

“Trẫm tạm thời không thể phân biệt thật giả, để công bằng, đợi Bát vương gia cùng Vương thừa tướng tới mới thương nghị đối sách. Trước hết các người chịu khó mấy ngày, ở lại phủ Kinh lược, không thể ra ngoài. Các người có gì dị nghị không?”

“Chúng thần xin theo an bài của Hoàng thượng.” Cả hai Bao đại nhân đều không do dự đồng ý.

Trần Tử Hiên liền gọi người đưa bọn họ dẫn xuống.

Hai ngày sau, Bát vương gia, Vương thừa tướng cùng Bàng thái sư đến Kinh lược phủ. Quá trình phân thật giả vô cùng đơn giản. Chỉ cần xác nhận Hiểu Vân là thật hay giả sẽ biết kết quả. Mà khiến Hiểu Vân không ngờ, mấu chốt phân biệt lại là thang bao, Hiểu Vân lại làm một nôi thang bao, Bát vương gia làm chứng, chứng minh nàng chính là Hiểu Vân ngày đó không phải giả. Vì thế việc phân rõ thật giả này cứ vậy rõ ràng.

Lúc này, đám người Bao Chứng giả đã bị bao vây, đột nhiên Bao Chứng giả ném ra một câu:

“Ta hiện tại là Bao Chứng, nếu dân chúng nhìn thấy Bao Thanh Thiên Bao đại nhân bọn họ kính ngưỡng bị trảm thủ, bọn họ sẽ nghĩ gì?”

Thạch Quốc Trụ đáng chết, quả nhiên không sợ hãi. Hiểu Vân trừng mắt với Bao Chứng giả, trong lòng tức giận bất bình, chẳng lẽ hắn không nghĩ Triệu Trinh sẽ bí mật ra tay, trực tiếp ngằm giết hắn?

Hiểu Vân quay đầu nhìn Triệu Trinh, thấy hắn vẻ mặt khó xử, lại nhìn Bát vương gia, Bao đại nhân, sắc mặt đều không tốt lắm. Trong lòng nghĩ, chẳng lẽ không thể ám toán sao?

Đúng vào lúc này, nội đường đột nhiên hiện lên ánh sáng trắng, một bóng người xuất hiện.

“Quy tiên gia gia!” Hiểu Vân kinh hô một tiếng, liền chạy đến bên lão, “Ngài không sao chứ?”

Quy tiên quay đầu cười với nàng, “Không có việc gì không có việc gì, lão rùa đen ta mạng còn rất dài!”

Mọi người đối với việc trong nội đường đột nhiên xuất hiện một người đều cảm thấy kinh ngạc, nhưng người của phủ Khai Phong vừa nhìn rõ người này thì không thể nói gì.

Bao Chứng giả nhìn thấy Quy tiên, thần sắc hốt hoảng. Có điều, bọn họ còn chưa kịp phản ứng, Quy tiên đã vung quả trượng, một trận gió cuốn, một mảnh hồng quang thẳng tắp bay về phía bọn họ, hồng quang hiện lên, bảy người liền bị đánh về nguyên hình.

Mọi người nhìn rõ, đúng là Thạch Quốc Trụ, Mạc Ngôn, đạo sĩ, còn có bốn thuộc hạ của Thạch Quốc Trụ.

Quy Tiên cười, “Vậy là có thể đem các người chém đầu trước mặt mọi người rồi!”

Thạch Quốc Trụ thấy mình đại thế đã mất, đành thúc thủ chịu trôi.

“Thắng làm vua, thua làm giặc. Một khi đã như vậy, muốn chém muốn giết, lão phu nhận hết.” Nói xong liền chủ động tiến lên. Tướng sĩ vây quanh liền áp giải bọn họ ra ngoài, đúng lúc đi qua cửa thì biến cố xuất hiện.

Triển Chiêu còn chưa kịp nói hết một câu “Tiên sinh cẩn thận”, một cây chùy thủ đã đặt trên cổ Công Tôn Sách. Thì ra lúc Mạc Ngôn đi qua cửa, thừa lúc binh sĩ không chuẩn bị, liền kéo Công Tôn Sách về phía bọn họ.

“Cha!”

“Công Tôn tiên sinh!”

Chương 27

Chiếu Thư Sinh Tử

“C
ha!”

“Công Tôn tiên sinh!”

Mọi người kinh hô ra tiếng. Nhưng bọn họ còn chưa kịp làm gì, một tiếng nổ vang lên, khói vàng tỏa ra nghi ngút, mọi người theo phản xạ bịt mũi xông ra ngoài.

Đội sương khói tan hết, đã không thấy đám người Thạch Quốc Trụ đâu.

Mà Quy tiên cũng lập tức thân hình chột lóc, người đã không thấy tăm hơi.

Hiểu Vân đi tới cửa, nhìn một đoạn gậy trúc còn đang khẽ lẩn trên mặt đất, trên đó còn lưu lại một chút bột phấn màu vàng và ám đen, ngửi thấy mùi này, chính là nitrat kali cùng lưu huỳnh.

Thạch Quốc Trụ sao lại bắt Công Tôn tiên sinh chứ! Làm thế nào bây giờ.

Hiểu Vân ngẩng đầu, nhìn Bao đại nhân xin giúp đỡ. “Đại nhân...”

Một lúc lâu sau, có tin Thạch Quốc Trụ truyền đến.

Dùng chiếu thư đặc xá đám người Thạch Quốc Trụ, đổi một mạng Công Tôn Sách. Đây là chuyện có thể dự kiến được.

Sau khi Thạch Quốc Trụ đào thoát, Trần tướng quân liền phái người đi tìm xung quanh, tìm được họ chỉ là vấn đề thời gian, nhưng khó ở chỗ Công Tôn Sách đang trong tay bọn họ, khiến mọi người có chút ném chuột sợ vỡ òa.

Sau khi nhận được tin tức lấy mạng đổi chiếu thư, đám người Triệu Trinh rơi vào cục diện bế tắc tranh cãi không ngừng. Bàng Cát xưa nay chướng mắt Khai Phong phủ, tất nhiên chủ trương không cần để ý tính mạng Công Tôn Sách, kiên quyết truy bắt Thạch Quốc Trụ về chấp pháp. Còn Bát vương gia và Vương thừa tướng thì nói mạng người quan trọng, không thể bỏ qua, huống chi là Công Tôn Sách, trụ cột của Khai Phong phủ.

Bao đại nhân tuy mặt lộ ra vẻ mặt khó chịu, nhưng không nghị luận gì. Nếu đổi lại là một người ngoài Khai Phong phủ, ông sẽ tận lực bảo vệ, nhưng cố tình đây lại là người của Khai Phong phủ. Ông không thể nói muốn cứu người hay

không cứu người, bất kể nói thế nào cũng đều có thể bị người có tâm nói ra nói vào. Hoặc nói ông cố ý thiên vị, hoặc nói ông không đếm xỉa tới mạng người.

Trong lòng Triền Chiêu hiểu rõ suy nghĩ của Bao đại nhân, nên cũng không nói gì.

Nhưng mà Hiểu Vân không kiên nhẫn được. Bàng Cát luôn miệng nói muốn để Công Tôn Sách “lấy thân tuấn quốc”, trong lòng nàng không nhịn được bốc hỏa.

“Xin hỏi Bàng thái sư, nếu lúc ấy ngài bị bắt đi, ngài chắc cũng muốn ‘lấy thân tuấn quốc’ chứ?”

Hiểu Vân lời vừa ra khỏi miệng, liền bị Bao đại nhân quở trách, “Hiểu Vân, không thể vô lễ với Thái Sư.” Rồi bảo nàng thỉnh tội với Bàng Cát, lại nói với Bàng Cát, Hiểu Vân lo lắng cho phụ thân, nói không giữ miệng, xin Bàng Cát đại lượng, chớ nên trách tội...

Bàng thái sư nghe Hiểu Vân nói vậy, sớm đã thôi râu tròng mắt, nghĩ người chỉ là một nữ tử hèn mọn, lại dám đối chọi với lão phu, thật to gan. Nhưng vì Bao đại nhân cầu tình thay nàng, cũng không tiện phát tác, tránh truyền ra ngoài nói hấn đường đường là Quốc Trượng, lại so đo với một tiểu nha đầu, nghĩ nếu nàng xin lỗi thì sẽ bỏ qua.

Nếu là ngày thường, nàng tất nhiên biết đây là hành vi đại bất kính, sẽ bị trị tội, tất nhiên sẽ nhẫn nhịn, quy củ nhận lỗi. Nhưng lúc này trong lòng nàng lo lắng không thôi, vô cùng oán giận, làm sao còn nhớ rõ chuyện này. Tuy rằng Công Tôn Sách không phải cha ruột nàng, nhưng ở chung với ông hơn tháng, mấy ngày qua hai người đều coi nhau như cha con, Hiểu Vân kính ông, Công Tôn Sách cũng coi nàng như con gái, Hiểu Vân đối với ông cũng có tình cảm. Công Tôn Sách đã trở thành người thân nhất với nàng trên thế giới này, hiện ông lâm vào hiểm cảnh, còn có người luôn miệng bảo ông phải chết, nàng sao có thể bình tĩnh được.

“Đại nhân!” Hiểu Vân vừa giận vừa đau nhìn Bao đại nhân.

“Hiểu Vân chẳng lẽ nói sai? Thái sư ngài luôn mồm nói muốn phụ thân ‘lấy thân tuấn quốc’, nhưng ngài có nghĩ tới, nếu ngài gặp phải sự tình như vậy, ngài sẽ làm thế nào? Xin hỏi Hoàng thượng, nếu người bị bắt là Bàng thái sư, vậy sẽ làm thế nào? Chẳng lẽ các ngài lúc này còn có thể thương nghị sẽ ứng phó thế nào sao?”

Triệu Trinh bị Hiểu Vân hỏi như vậy, nhất thời không thể trả lời. Nghĩ nếu đổi thành Bàng thái sư bị bắt, chỉ sợ hấn sẽ lập tức hạ chiếu cứu người. Hấn có suy nghĩ lấy một mạng Công Tôn Sách đổi lấy triều đình vô sự, giang sơn bền vững. Dù sao trong mắt hấn, giang sơn quan trọng như vậy, hy sinh một hai người không có quan hệ, không phải là không thể, sau này sẽ truy phong, bồi thường là được. Lại không ngờ Hiểu Vân sẽ hỏi như vậy, trước mặt mọi người

nói ra điều này, hấn lại không thể chống đỡ, rất xấu hổ, từ thẹn biến thành giận, trừng mắt nhìn Hiểu Vân.

“Công Tôn Hiểu Vân, ngươi!”

Một tiếng quát chói tai, phong độ vương giả hiển lộ. Người kia cao cao tại thượng, là người có quyền lực tối cao, tạo nên áp lực vô hình đánh về phía Hiểu Vân.

Nhưng Hiểu Vân lửa giận đang lên, lại thêm nàng sinh ra ở xã hội tiến bộ, chịu sự giáo dục nhân loại bình đẳng, nàng làm sao lại biết sợ, chỉ cần thấy có lý, nàng nhất định sẽ cố gắng, cho dù đứng trước tổng thống Mỹ hay bí thư Liên hợp quốc cũng vậy, liền đứng thẳng, ngẩng đầu ưỡn ngực trừng mắt lại.

“Hoàng thượng, bất luận nghèo hèn hay phú quý, địa vị cao thấp, đều là một mạng người, hay là vì cha không phải hoàng thân quốc thích, không phải nguyên lão trong triều, nên phải vì truy bắt phạm nhân mà chôn vùi tính mạng vô tội? Huống chi, đó là cha ta, chẳng lẽ ngài muốn Hiểu Vân làm con mà trở mặt nhìn phụ thân chịu chết sao? Chư vị đại nhân ở trong triều đình quan tâm tới giang sơn xã tắc, phải lấy đại cục làm trọng, nhưng Hiểu Vân trong lòng có hiếu đạo, Hiểu Vân chỉ biết không thể làm con bất hiếu, cho dù phụ thân trong lòng mang đại nghĩa, nguyện ý xả thân, nhưng ta làm con không thể ngồi yên không quan tâm. Hoàng thượng xưa nay lấy nhân trị quốc, Hiểu Vân cảm thấy rất kính trọng Hoàng thượng, nhưng hôm nay nếu Hoàng thượng để cha ta chết, Hiểu Vân không phục. Cho dù...”

Từ lúc Hiểu Vân trừng lại Triệu Trinh, mọi người đã bị hành vi của nàng dọa tới trọn mắt há mồm, nếu không phải vì quá kinh ngạc mà chưa phản ứng, Hiểu Vân cũng không có cơ hội nói nhiều như vậy. Mãi tới lúc này, mới có người lên tiếng quát bảo ngưng lại.

“Đủ rồi, Công Tôn Hiểu Vân, ngươi vậy mà dám dĩ hạ phạm thượng, còn không quỳ xuống!”

Hiểu Vân quay đầu nhìn Bao Chứng đang gằm lên với mình, ngày thường ông luôn hiền lành với nàng, nay dùng tới khuôn mặt đó, trong đen có xanh, hai mắt trợn lên lộ ra cảnh cáo và bất đắc dĩ, môi nhếch lên dường như vô cùng kìm nén.

Hiểu Vân đột nhiên cảm thấy trong lòng một trận chua xót, một luồng hơi nóng dâng lên trong mắt. Nàng cắn chặt môi, liều mạng ép nước mắt xuống, buông đầu, quỳ xuống. Dưới đầu gối chính là sàn đá, tiếng vang khi đầu gối chạm sàn vang thật rõ ràng, giống như phản ánh sự bất bình trong lòng nàng.

Triệu Trinh ngồi ở trên cao, mặt mày xanh mét, yên lặng trừng mắt nhìn Hiểu Vân quỳ bên dưới, đầy mặt lửa giận, vô cùng nghiêm túc.

Mọi người thấy tình hình như vậy liền hiểu rõ, vị quân chủ này đang nổi cơn thịnh nộ, đều yên lặng đứng một bên không dám lên tiếng, ở trong lòng vì Hiểu Vân đổ mồ hôi lạnh.

Trầm mặc hồi lâu, Triệu Trinh mới mở miệng nói, “Công Tôn Hiểu Vân, người nói đi, nếu trăm kiên trì không cứu phụ thân người, người làm như thế nào?”

Hiểu Vân không ngẩng đầu, cắn chặt răng, kìm nén run rẩy nói: “Hoàng thượng không cứu, dân nữ tự cứu.”

Mọi người cúi đầu, nghe hai người nói chuyện liền ghé mắt nhìn chủ tử, lại nhìn không ra suy nghĩ của hẳn.

“Ồ? Người cho là chỉ bằng sức mình người, có thể làm được?”

“Lấy sức mình tôi, tất nhiên không thể cứu. Nếu Hoàng thượng cho phép, xin để Hiểu Vân rời đi, tự tìm cách cứu phụ thân.”

“Hoàng thượng!” Triệu Chiêu vẫn trầm mặc đứng một bên không nói gì, đột nhiên đứng dậy, quỳ một gối: “Vi thần nguyện đi cứu viện Công Tôn tiên sinh, xin Hoàng thượng ân chuẩn.”

Lúc này, Triệu Trinh đột nhiên thay đổi sắc mặt, nở nụ cười. “Một đám các người coi trăm là loại người nào, trăm chỉ nói không thể hạ chiếu đặc xá, khi nào nói không đi cứu người?”

Mọi người nghe vậy đều cả kinh, không khỏi nhìn nhau. Hiểu Vân cũng khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Triệu Trinh, trong mắt khó nén được kinh hỉ và khó hiểu.

Bao đại nhân dĩ nhiên cúi đầu thi lễ, “Hoàng thượng anh minh.”

Triệu Trinh thoáng nhìn Bao đại nhân rồi lại nhìn Triệu Chiêu.

“Triển hộ vệ, người có nắm chắc không?”

Triển Chiêu hai tay nắm chặt thành quyền: “Vi thần sẽ cố hết sức.”

“Nếu đã vậy, người đi đi. Binh mã dưới trướng Trần tướng quân, người có thể tùy tình hình mà điều động.”

Hiểu Vân nghe vậy vui sướng không thôi, dập đầu cảm tạ, “Tạ Hoàng thượng!”

“Được rồi, người cũng theo Triển hộ vệ đi đi, trăm biết người quan tâm phụ thân, tất nhiên không thể ngồi yên chờ đợi.”

“Vâng, tạ Hoàng thượng ân điển!” Nước mắt nhịn hồi lâu, cuối cùng không khống chế được rơi xuống, Hiểu Vân lau bừa rồi theo Triển Chiêu lui ra ngoài.

Nhìn hai người rời đi, để lại trong phòng mỗi người một tâm sự, nhin không được thở dài trong lòng.

Thở dài nàng cương liệt bất khuất thế gian hiếm thấy, thở dài tiểu cô nương này đảm lượng không tầm thường, nói lời kinh thế. Lại không khỏi lo lắng nàng thẳng thắn như vậy, sẽ gặp phải nhiều phiền toái.

Chỉ có Bàng Cát là có chút vui sướng khi người gặp họa, tính toán nhìn Bao đại nhân.

Hiểu Vân cùng Triển Chiêu sau khi rời khỏi phòng, hai người đều không nói gì. Cho đến lúc rời khỏi Kinh lược phủ, Triển Chiêu mới nghiêng đầu liếc nhìn Hiểu Vân, vốn định nói nàng mấy câu, lại thấy hốc mắt nàng hồng hồng, lời nói đến miệng lại nuốt trở vào. Nghĩ rằng nàng lo lắng cho Công Tôn tiên sinh mới lỗ mãng như vậy, nên không đành lòng trách cứ. Chuyện này đợi cứu được tiên sinh rồi tính.

Vì thế, liền thương lượng với nàng làm cách nào cứu người, sau khi định xong kế sách liền hành động.

Người của Trần tướng quân đã tìm được nơi ẩn thân của Thạch Quốc Trụ, nhưng bởi Công Tôn Sách ở trong tay họ, bọn họ không dám tùy tiện hành động, cũng không dám tới quá gần, chỉ vây kín từ xa.

Triển Chiêu mang theo Hiểu Vân đuổi tới nơi, Trương Long Triệu Hồ đã đợi từ lâu, thấy bọn họ vội vây quanh.

“Triển đại nhân, Hiểu Vân cô nương.”

Triển Chiêu khẽ gật đầu, sau khi chào hỏi xong, Hiểu Vân liền một mình đi vào sâu trong rừng.

Đi được nửa khắc, đã đụng phải nhóm Thạch Quốc Trụ. Công Tôn Sách hai tay bị trói sau lưng, chủ thủ đặt trên cổ, lưỡi dao rung rung, dưới ánh mắt trời thật chói mắt.

Tuy là như vậy, cũng không thấy trên người Công Tôn Sách có vết thương, Hiểu Vân lúc này mới yên lòng, mỉm cười với ông.

Công Tôn Sách kinh ngạc, vì sao nàng một mình tới đây.

Thạch Quốc Trụ thấy Hiểu Vân, cũng có chút ngạc nhiên.

“Người tới làm gì?” Nói xong, trong nháy mắt, Mạc Ngôn tiến lên, Hiểu Vân lập tức ngăn lại.

“Đừng nhúc nhích! Trên tay ta có chiếu thư của Hoàng thượng, nếu các người hành động thiếu suy nghĩ, ta sẽ phá hủy nó.” Nói xong giơ một cuộn vải vàng trong tay lên.

Mạc Ngôn thấy vậy liền dừng bước.

Thạch Quốc Trụ hoài nghi nhìn Hiểu Vân, bắt Công Tôn Sách chỉ là kế sách nhất thời, không nghĩ Triệu Trinh sẽ thật sự lấy chiếu thư đổi người.

“Ta làm sao biết chiếu thư này là thật hay giả.”

Hiểu Vân cười, “Chiếu thư này là thật hay giả, người lấy xem chẳng phải biết ngay?”

“Được, người mang qua đây.”

“Người thả cha ta trước đã.”

Thạch Quốc Trụ thoáng chân chờ.

“Người thả cha ta, ta sẽ đem chiếu thư cho người. Một nữ tử tay không tác sát như ta, người còn sợ gì. Nếu người kiên trì không chịu, ta đành hủy chiếu thư.” Nói xong, làm bộ muốn xé cuộn vải vàng kia.

Thạch Quốc Trụ cả kinh, “Chờ một chút.”

Chương 28

Sinh Tử Chi Mê

Hai tay Hiểu Vân vẫn đặt trên chiếu thư, nàng biết thứ này là ngọn cỏ cứu mạng của Thạch Quốc Trụ, hẳn sẽ không mạo hiểm, mà nàng cùng Công Tôn Sách, chẳng qua là có cũng được không có cũng không sao. Lúc này Hiểu Vân không sợ hãi.

“Người thả cha ta trước.”

Thạch Quốc Trụ nhìn chiếu thư, lại nhìn nàng.

“Ta thả cha người, người tới đây, đem chiếu thư giao cho ta.”

Công Tôn Sách nghe vậy lắc đầu, “Hiểu Vân, không thể!”

Hiểu Vân quay đầu, nhìn về phía Công Tôn Sách, mỉm cười với ông, ý bảo ông yên tâm, rồi từng bước một tới gần Thạch Quốc Trụ, Công Tôn Sách bị đạo sĩ đây, lão đảo vài bước, đành đi về hướng Hiểu Vân.

Giữa đường hai người giao nhau, Hiểu Vân đột nhiên quay người, kéo Công Tôn Sách ngã xuống.

Mạc Ngôn cùng đạo sĩ biết tình hình không ổn, bước lên trước muốn giữ hai người, ai ngờ có người đi trước một bước, thành linh xuất hiện, trường kiếm chỉ thẳng, đập vào mặt bọn họ. Mạc Ngôn tất nhiên không đề phòng, thối lui vài bước. Đạo sĩ cũng bị Quy tiên đuổi tới cuốn lấy.

Hiểu Vân không kịp rời khỏi cho Công Tôn Sách, vội đỡ ông chạy đi, tránh xa khỏi vùng “chiến hỏa”, để tránh Triển Chiêu bọn họ vì cố kỵ an toàn mà không thể chuyên tâm với kẻ địch.

Không lâu sau, đám người Trương Long Triệu Hồ cũng đuổi tới, Triển Chiêu cùng Quy tiên liền chuyên tâm đối phó với Mạc Ngôn và đạo sĩ kia, mấy tên thủ hạ của Thạch Quốc Trụ chỉ một lát đã bị Trương Long Triệu Hồ Vương Triệu Mã Hán bắt, Thạch Quốc Trụ tất nhiên cũng không chạy thoát.

Tuy Mạc Ngôn là cao thủ hàng đầu, nhưng cũng không phải đối thủ của Triển Chiêu, đấu một hồi cũng bại trận, thúc thủ chịu trôi.

Đạo sĩ kia thật ra lại rất khó đối phó, có điều Triển Chiêu cùng Quy tiên liên thủ, thiên hạ không ai địch nổi. Hắn cố chống đỡ không chịu đầu hàng, Triển Chiêu đành một kiếm đưa hắn về trời.

Đám người Thạch Quốc Trụ bị trói giải về thành, Hiểu Vân thấy đại cục đã định, nói với Công Tôn Sách một tiếng, sau đó xoay người đi tìm Quy tiên. Chuyện công đã xong, nàng cũng nên giải quyết việc tư của mình.

Triển Chiêu trong lòng tuy có nghi vấn, nhưng cũng không hỏi gì, chỉ nhìn bóng nàng đi xa dần. Tuy hắn không biết ý định của nàng, nhưng cũng mơ hồ biết, đây mới là mục đích nàng tới Ích Châu lần này.

Thạch Quốc Trụ cùng nghịch đảng liên quan bị bắt, Bao đại nhân nhận lệnh của Triệu Trinh, thăng đường thẩm án trong nha môn Ích Châu, Bát vương gia, Vương thừa tướng cùng Bàng thái sư dự thính.

Quá trình thẩm án định tội tất nhiên là thuận lợi. Tội danh mưu nghịch, liên lụy tới cửu tộc, Triệu Trinh nhân từ, chỉ mang nam quyến trực hệ với Thạch Quốc Trụ cùng những kẻ mưu phản xử trảm, còn lại ban chỉ đặc xá, miễn cho họ tội chết, chỉ lưu đầy biên ngoại, đời sau không được bước vào trung thổ nửa bước.

Chiêu này đúng là biện pháp hay thu phục lòng người. Nếu là tru di cửu tộc, tất nhiên sẽ sinh linh đồ thán, máu chảy thành sông. Nếu có cá lọt lưới, tất nhiên sẽ sinh ra oán hận, đợi thời cơ trả thù, chính là một tai họa ngầm. Đối với Triệu Trinh mà nói, vẫn là “Lấy ơn báo oán” thỏa đáng hơn, người bị lưu đầy tất nhiên có thể giám thị. Được tiếng nhân quân, lại không cần phòng ngừa ám tiễn hại người, quả thật là nhất cử lưỡng tiện.

Việc này xong, tưởng rằng sóng yên bể lặng, Triệu Trinh có thể mang trọng thần của hắn hồi kinh, chỉ là không ngờ, đám tùy tùng thu thập xong hành lý, chuẩn bị theo chủ tử trở về, lại đột nhiên nghe nói, các chủ tử có chuyện đang thảo luận ở phòng khách.

Nghe nói, Bàng thái sư lại tìm tới Bao đại nhân gây phiền toái, hơn nữa, lần này Hoàng thượng thiên vị cho bên Bàng thái sư. Hình như có quan hệ tới một cô nương trong phủ của Bao đại nhân, cũng không biết cụ thể là thế nào. Tóm lại việc hồi kinh bị trì hoãn lại mấy ngày.

“Công Tôn tiên sinh, người có biết Hiểu Vân đang ở đâu không?” Bao đại nhân nhìn Công Tôn Sách, vẻ mặt lo lắng. Giờ phút này cũng không biết Hiểu Vân thế nào rồi.

“Đại nhân, Hiểu Vân trước khi đi từng nói với đệ tử, bất luận có tin tức gì, nàng định làm gì, cũng sẽ trở về thông báo với đệ tử một tiếng.” Công Tôn Sách trả lời, nhưng trong lòng vẫn lo lắng, chỉ sợ nàng thân bất do kỷ, không thể nói trước với ông.

Bao đại nhân gật đầu. Ông cũng không biết nàng nên trở về, hay không nên trở về. Nếu nàng về, tất nhiên không tránh được chịu tội, mặc dù không bị tống

giam, nhưng không tránh được chịu khổ da thịt. Nếu nàng không trở về, vậy thì Khai Phong phủ sẽ gặp phiền toái, nhất là Công Tôn tiên sinh, mà nàng cũng sẽ gánh trên lưng tội danh bất hiếu bỏ trốn.

Tội phạm thượng này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Nếu không ai truy cứu thì không sao. Nhưng mà Bàng Cát và ông xưa nay không hòa thuận, liền níu lấy việc này không thả, nhất định phải đưa tiểu cô nương nàng lên công đường trị tội bất kính với Hoàng thượng. Nói tới việc này, cũng chỉ vì mối hận cũ giữa Bàng Cát và ông. Hiểu Vân à Hiểu Vân, là bản phủ liên lụy người!

Nghĩ tới đây, Bao đại nhân không khỏi thở dài.

Công Tôn Sách thấy Bao đại nhân khó xử như vậy, trong lòng liền tính toán một phen.

“Đại nhân, đệ tử đi tìm Hiểu Vân về.”

“Công Tôn tiên sinh, người đây là...” Bao đại nhân vẻ mặt khó xử.

“Đại nhân, bất luận thế nào, vẫn phải tìm nàng về trước đã.” Công Tôn Sách kiên định nhìn Bao đại nhân.

Bao đại nhân thấy vậy, hiểu rõ gật đầu. “Như vậy đành vát và Công Tôn tiên sinh. Triển hộ vệ, người theo Công Tôn tiên sinh đi đi.”

Triển Chiêu luôn đứng một bên trầm mặc không nói. Đối với chuyện của Hiểu Vân, trong lòng hắn có nghi hoặc. Nhưng chuyện này Công Tôn tiên sinh từng nói rõ, trước mắt không tiện cho hắn biết, hắn không thể hỏi nhiều. Nhưng hắn biết, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh và hắn không có gì là bí mật, việc này bọn họ không nói ra, tất nhiên liên quan mật thiết tới chuyện riêng của Hiểu Vân, hắn không nên biết.

Nhưng mà, Hiểu Vân với hắn mà nói càng ngày càng thần bí. Nàng dường như có rất nhiều chuyện hắn không biết. Mà sự cương liệt của nàng, sự thẳng thắn của nàng, sự chính trực của nàng, trí tuệ của nàng, thiện lương của nàng, bất khuất của nàng, quật cường của nàng, hoạt bát của nàng, nụ cười ung dung của nàng...

Trong lòng Triển Chiêu chợt động, mới phát hiện mình hình như suy nghĩ quá nhiều về nàng, liền thu lại tinh thần, khẽ lắc đầu, xóa đi khuôn mặt mỉm cười quật cường kia. Lúc ngẩng đầu, liền thấy vẻ mặt kinh ngạc của Bao đại nhân và Công Tôn Sách đang nhìn hắn, làm hắn vô cùng khó hiểu.

“Đại nhân, Công Tôn tiên sinh, vì sao lại nhìn Triển Chiêu như thế?”

Bao đại nhân kinh ngạc nhíu mày: “Triển hộ vệ không biết vì sao lơ đãng, bản phủ gọi mấy lần đều không nghe thấy, có phải bị thương chưa lành không, hay là quá mức mệt nhọc?”

Triển Chiêu thấy Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đều mang vẻ mặt lo lắng, không khỏi xấu hổ đỏ mặt: “Thuộc hạ không sao. Chỉ là nhất thời luống cuống, xin đại nhân thứ lỗi.”

“Triển hộ vệ không phải có bệnh chứ?” Bao đại nhân lo lắng thân thiết nhìn hẳn, hỏi lại một lần.

Triển Chiêu liên tục lắc đầu, “Thuộc hạ không sao, đại nhân yên tâm. Đại nhân có chuyện gì dặn dò sao?”

“Không sao thì tốt rồi,” Bao đại nhân trấn an vỗ vai hẳn, “ngươi theo Công Tôn tiên sinh đi tìm Hiểu Vân đi, một mình nàng bên ngoài, trời sắp tối rồi, không an toàn.”

“Hiểu Vân cô nương?” Triển Chiêu ngạc nhiên một chút rồi ôm quyền đáp: “Vâng, đại nhân.”

“Làm phiền Triển hộ vệ.” Công Tôn Sách thi lễ.

“Công Tôn tiên sinh khách khí.” Triển Chiêu cười đáp, lập tức hai người rời đi.

Lúc này mặt trời sắp lặn, đột nhiên cuồng phong nổi lên, cuốn theo vô số lá rụng, xoay tròn trong không trung. Gió lớn mang theo đất đá đập vào mặt, quất vào hai gò má, khiến người ta khó mà mở mắt. Không lâu sau trời đổ mưa. Mưa lớn tầm tã, dội xuống mái ngói kêu lộp bộp. Đá xanh trên mặt đường gồ ghề lồi lõm lập tức tích nước thành vũng. Người trên đường đều chạy vội, giơ tay áo che mưa, tìm chỗ tránh.

Triển Chiêu cầm một chiếc ô màu xanh, chình tề tránh né những vũng nước kia, đi một đường cũng không bị ướt.

“May mà tiên sinh xem thiên tượng, bằng không lúc này chúng ta bị mưa ướt hết rồi.”

Công Tôn Sách mỉm cười không đáp, tay mang ô, trong lòng lại có chút chua xót. Nếu ông có thể tính toán chuẩn thì tốt rồi. Ví dụ như con gái bỗng nhiên qua đời, ví dụ như chuyện “tá thi hoàn hồn” huyền diệu khó giải thích của Đinh Hiểu Vân, còn có việc hôm nay. Ông không ngờ, nàng lại vì ông giằng co với Hoàng thượng, phạm tội bất kính, không ngừng cố gắng chỉ để dành lấy cơ hội cứu ông. Ông, cũng không phải là phụ thân của nàng mà!

Bên bờ Trường hà, Hiểu Vân ngơ ngác ngồi đó. Nhìn nước sông lên xuống, dòng chảy về đông. Nước sông ve vuốt bên bờ, hoa trôi dập dềnh, tràn qua những tảng đá lớn nhỏ, tháng ngày tích lũy, tạo nên góc cạnh cùng oán hận.

Mặt trời đã lặn, mây đen dày đặc, cuồng phong gào thét, gió mưa tầm tã.

Mà nàng chỉ ngồi đó, nhìn những hạt mưa đánh xuống mặt sông, lao xao từng trận, như một bản nhạc vĩnh viễn không dừng lại, mà bản nhạc này, âm thanh này, trong mắt nàng không có vui vẻ, chỉ có nặng nề thâm lương. Giống như sinh mệnh luân hồi mang tới sinh ly tử biệt, giống như hưng thịnh suy vong của lịch sử.

Trong óc nàng lúc này một mảnh hỗn loạn. Nàng không biết mình nghĩ cái gì, hay mong muốn cái gì. Cha của nàng, mẹ của nàng, bạn trai, em gái, công

việc, người nàng thích, người nàng ghét... Tất cả tất cả những thứ tồn tại ở thế kỷ hai mốt mà nàng có, nhiều thật nhiều, giống như ánh chớp từng thứ từng thứ vụt qua đầu nàng.

Đầu của nàng tràn ngập hình ảnh mà không thể hoạt động, không thể tiêu hóa được một câu kia của Quy tiên.

“Đinh Hiểu Vân dương thọ đã hết, chết ngày mười lăm tháng bảy năm hai ngàn lẻ chín, do hỏa hoạn.”

Chương 29

Án Kiện Quán Thân

Dương thọ đã hết, dương thọ đã hết...

Lão chính là nói Đinh Hiểu Vân không còn tồn tại nữa.

Quy Tiên chỉ biết có vậy. Lão không biết vì sao nàng lại từ ngàn năm sau tới đây, hoàn hồn vào thi thể Công Tôn Hiểu Vân. Lão cũng không biết lúc này Công Tôn Hiểu Vân đang ở nơi nào.

Chỉ có một khẳng định duy nhất đó là: nàng không thể trở về, không thể về được nữa.

Mưa vẫn rơi, không ngừng lại. Bốn phía tối om, trời đất rộng lớn, mà nàng quá nhỏ bé. Trống rỗng, chỉ có một mình nàng. Ngay cả con trùng cũng không kêu, chỉ có tiếng mưa rơi, thật tịch liêu, cô độc.

Mà trong lòng nàng không có vui vẻ, không có mục đích, hoàn toàn bất lực.

Công Tôn Sách cùng Triển Chiêu đạp mưa đi tới bờ Trường giang, nương theo ánh đèn lồng mỏng manh đi tìm. Tìm hồi lâu mới thấy một bóng người ngồi một góc bên bờ sông. Đến gần mới nhận ra đó là Hiểu Vân.

Nàng ngồi đó như một pho tượng, mặc cho mưa xối cũng không nhúc nhích.

“Hiểu Vân!”

“Hiểu Vân cô nương!”

Hai người đi nhanh tới trước mặt nàng, nàng cũng không hề phản ứng.

Công Tôn Sách gọi nàng vài lần, nàng cũng không đáp, chỉ ngơ ngác ngồi như cũ. Mãi cho tới khi ông nắm lấy vai nàng, nàng mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn.

“Tiên sinh...”

Công Tôn Sách thấy vẻ mặt mờ mịt của nàng, hai mắt bất lực nhìn mình, trong lòng chua xót không thôi, mơ hồ đã biết chuyện của nàng không ổn.

“Hiểu Vân, xảy ra chuyện gì?”

Hiểu Vân nhìn ông, vươn tay giữ chặt ống tay áo của ông.

“Tiên sinh, tôi không về được nữa.”

Công Tôn Sách cả kinh, trong miệng không tự chủ lắm bậm, “Không trở về được?” Nàng không trở về được? Vậy con gái ông cũng không trở về được...

“Đúng vậy, tôi không về được, không về được nữa!” Hiểu Vân buông đầu, dùng hết khí lực hét lên, giống như muôn muôn hết tích tụ trong lòng. Nước mắt vẫn luôn không chảy ra, lúc này lại trào ra như đê vỡ. Bi thương của nàng lúc này mới tìm được cách để phát tiết. Nàng cầm chặt ống tay áo của Công Tôn Sách, giống như một đứa trẻ bị lạc đường mà gào khóc.

Công Tôn Sách thấy vậy, cũng vô cùng đau lòng, hốc mắt đỏ lên.

Ôm nàng vào trong lòng, để nàng có thể dựa vào mình mà khóc cho cạn, không để ý nước mắt nàng đã tưới ướt đầm áo ông. Chỉ vỗ nhẹ lưng nàng, khẽ giọng an ủi:

“Khóc đi, khóc ra được thì tốt rồi.”

Mà khuôn mặt ông, không biết từ lúc nào đã ướt sũng, không biết là mưa hay là nước mắt, chỉ cảm thấy có chút mặn, có chút đắng.

Triển Chiêu đứng cách họ một quãng, lặng lẽ nhìn, thu lấy lời nói hành động của họ, rơi vào trong tai, cũng không nở quấy rầy, chỉ là càng thêm nghi hoặc.

Nàng vì sao lại gọi Công Tôn tiên sinh là “Tiên sinh”, mà không phải “Cha”. Nàng vì sao luôn miệng nói không trở về được, nàng phải đi về đâu? Chẳng lẽ nàng thật sự không phải Công Tôn Hiểu Vân trước kia? Mà vì sao nàng lại khóc thương tâm như vậy, khiến hắn nhìn thấy mà đau lòng.

Tới gần nửa đêm, cơn mưa lớn mới tạnh. Không gian được mưa cọ rửa vô cùng sạch sẽ, không khí phiêu tán một mùi thơm dịu nhẹ, là mùi lá cây lẫn với bùn đất. Bầu trời trong sáng, nửa vầng trăng treo cao, lấp lánh vài ngôi sao làm đẹp thêm bầu trời, chiếu sáng con đường họ trở về thành.

Ba người chậm rãi đi song song. Triển Chiêu cùng Công Tôn Sách ngẫu nhiên nói với nhau vài câu, Hiểu Vân hoàn toàn không nói gì, chỉ cúi đầu máy móc đi theo bọn họ. Hai người thấy bộ dáng vô cảm của nàng, trong lòng lo lắng, lại không biết an ủi thế nào. Triển Chiêu không biết tình huống, còn Công Tôn Sách lại biết lúc này cho dù nói gì, đều không an ủi được nàng. Chuyện này quá tàn khốc, cả hai người bọn họ đều phải đối mặt.

Lúc trở lại phủ nha, Bao đại nhân còn chưa ngủ, nhìn bọn họ về mới hết lo lắng. Thấy tình trạng của Hiểu Vân cũng biết chuyện không được như ý, liền cho người về nghỉ ngơi. Đêm đã sâu, cho tất cả về nghỉ tạm, chỉ để lại một mình Công Tôn Sách trong phòng.

Nữ quản sự ở phủ nha là Trương tâu, mang theo Hiểu Vân tới khu vực riêng của nữ quyền để nghỉ ngơi, cũng thu xếp một thùng nước ấm để nàng tắm rửa. Hiểu Vân rửa mặt chải đầu xong liền đi ngủ.

Hôm sau, thời tiết rất tốt, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng thật ấm áp, để lại chút hơi ấm trong phòng.

Trên giường, Hiểu Vân vẫn im lặng nằm, giống như đang ngủ. Tóc đen dài rối tung trên gối, làn da trắng nõn giờ hơi tái, hai má có chút đỏ, khóe miệng hơi nhếch lên, giống như đang mơ thấy chuyện gì vui vẻ.

Chính vào lúc này, ngoài cửa có người gõ cửa, âm thanh “Cộc cộc cộc” trong sáng sớm im lặng đặc biệt đột ngột.

Hiểu Vân trong giấc mơ nhíu nhíu mày, có phần không vui vì mộng đẹp bị gián đoạn. Khẽ giọng nói vài câu rồi quay người ngủ tiếp.

Nhưng người ngoài cửa không chịu bỏ qua, tiếng đập cửa không ngừng vang lên.

Trương tâu ở ngoài phòng gõ cửa hồi lâu, không thấy Hiểu Vân đáp lại, liền bỏ ra sân, vừa vặn thấy Công Tôn Sách đi tới, sắc mặt lộ vẻ vui mừng.

“Tiên sinh, mới rồi nô tỳ đi gõ cửa, không thấy cô nương trả lời.”

Công Tôn Sách gật đầu, cảm ơn Trương tâu rồi tới trước cửa phòng Hiểu Vân. Lại gõ cửa, thấy không có động tĩnh gì liền gọi vài tiếng.

Qua hồi lâu mới nghe trong phòng có tiếng động. Một lát sau cửa liền mở.

Hiểu Vân đã bị tiếng đập cửa đánh thức, mở mắt mới phát hiện tình cảnh của mình. Vốn dĩ nàng đang mộng ở thế kỷ hai một cùng gia đình. Tỉnh mộng, thấy hoàn cảnh lạ lẫm, lại một phen buồn bã thất vọng, không khỏi ngòai ngáy trên giường.

Cho đến khi lại có người gõ cửa, nàng nghe ra tiếng Công Tôn Sách đang gọi, mới đứng dậy thay đồ, tùy tiện búi tóc rồi mở cửa.

“Tiên sinh.”

Công Tôn Sách thấy nàng bộ dáng có chút không chỉnh tề, khẽ nhíu mày, không nói gì lập tức vào phòng.

Hiểu Vân đóng cửa lại, xoay người rót nước cho Công Tôn Sách.

“Tiên sinh tìm Hiểu Vân có việc sao?”

Công Tôn Sách nhìn Hiểu Vân, trong mắt có quan tâm và lo lắng. Một hồi sau mới mở miệng nói chuyện:

“Đại nhân hôm nay muốn thẳng đường thăm án.”

Lúc này, lòng Hiểu Vân không ở đây, đối với chuyện Bao đại nhân muốn thăm án không có một chút hứng thú nào, chỉ tùy tiện đáp: “Vâng, vụ án Thạch Quốc Trụ sao?”

Công Tôn Sách lắc đầu, “Vụ án Thạch Quốc Trụ đã kết thúc rồi.”

“Ồ, vậy thẩm án gì vậy?” Hiều Vân khó hiểu, thẩm án gì mà phải nói với nàng?

“Bao đại nhân muốn thẩm án...” Công Tôn Sách nhíu chặt hai hàng lông mày, nhìn Hiều Vân, có chút khó nói.

Hiều Vân thấy bộ dáng của Công Tôn Sách, trong lòng nhảy dựng, có dự cảm không rõ ràng. Chắc không phải là...

“Bao đại nhân muốn thẩm án người đó.”

Quả nhiên!

“Tôi?” Hiều Vân kinh hô.

“Vì sao lại thẩm án tôi, tôi có phạm tội gì sao?” Hiều Vân nghĩ thế nào cũng không ra, mình đâu có làm chuyện gì phạm pháp đâu.

“Hôm qua người vì cứu ta, giáp mặt xung đột với Hoàng thượng, Bàng thái sư muốn Bao đại nhân trị người tội bất kính.” Công Tôn Sách trong lòng chua xót, nói ra thật bất đắc dĩ.

“Chuyện...” Hiều Vân lúc này mới phải ứng được, nàng thiếu chút nữa đã quên, trong xã hội phong kiến, ngay cả liếc mắt nhìn hoàng đế cũng là đại bất kính, huống chi nàng hôm qua cùng Hoàng thượng chính diện giao phong? Nhưng mà, nói thế nào nàng cũng là nửa ân nhân cứu mạng Triệu Trinh, cho dù có tội, chẳng lẽ không thể đem công bù vào sao? Triệu Trinh này, thật sự là “vong ân phụ nghĩa”, không để ý tình cảm.

Hiều Vân có chút căm giận. Có điều nghĩ lại, cũng bất đắc dĩ. Ai bảo nàng nhất thời xúc động, to gan lớn mật thách thức Hoàng đế chứ? Thôi thôi, trị thì trị. Nhưng mà không biết tội bất kính ngày sẽ dùng hình phạt nào? Ngồi tù? Đánh trượng? Lưu đày? Hay trực tiếp lôi ra chém?

Nghĩ một hồi lại bốc hỏa. Nàng đúng là đen tám đời, ngủ cũng chết cháy, sau đó chẳng hiểu vì sao chạy tới Đại Tổng triều chẳng liên quan gì tới mình này, bây giờ còn vì một lỗi bé tẹo mà trở thành phạm nhân, nàng đây là chọc vào ai chứ!

Công Tôn Sách nhìn vẻ mặt âm tình bất định của nàng, nghĩ nàng đang vì chuyện này mà lo lắng, liền mở miệng an ủi: “Hiều Vân không cần lo lắng, lần này thẳng đường, người chỉ cần nghe, đừng nói nhiều, ta đã có tính toán.”

Hiều Vân thấy ông nói như vậy, nghĩ tới Công Tôn Sách túc trí đa mưu tất nhiên đã có kế hay, mới thu lại lửa giận trong lòng. Sau khi rửa mặt chải đầu liền theo Công Tôn Sách tới nha môn.

Chương 30

Chịu Hình Trên Công Đường

Hiểu Vân đi theo Công Tôn Sách tới công đường nha môn, Công Tôn Sách bảo nàng đợi ở ngoài một chút, bản thân vào trước. Một lát sau, nội đường có tiếng người, nhưng Hiểu Vân không nghe rõ bên trong nói gì. Trong chốc lát có sai dịch đi ra truyền người, Hiểu Vân lúc này mới tiến vào.

Trên công đường thật khí thế. Bao đại nhân quan phục màu đen, ngồi ngay ngắn sau bàn. Triển Chiêu vẫn một thân màu đỏ, đứng bên phải Bao đại nhân. Hai bên phải trái có Bát vương gia, Vương thừa tướng và cả “nguyên cáo” Bằng Cát chia nhau ngồi. Hai bên công đường sai dịch đứng hai hàng, Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán chia nhau đứng đầu hai bên, một tay chống hông, một tay đặt trên cán đao, thoạt nhìn vô cùng uy phong. Đám sai dịch còn lại đều mặc áo đen, vạt áo và tay áo đỏ, cầm côn trượng trong tay, đứng thẳng lưng, mắt không chớp.

Khiến Hiểu Vân cảm thấy nghi hoặc, là Công Tôn Sách không ngồi ở vị trí sư gia phía sau như bình thường, mà đứng ở một bên.

Lúc Hiểu Vân từ ngoài cửa đi vào, ông vẫn nhìn nàng, mày nhíu chặt, biểu hiện sự lo lắng, miệng há ra như muốn nói, lại không nói lời nào. Hiểu Vân mỉm cười gật đầu với ông, ý bảo ông yên tâm. Sau đó nhìn Bao đại nhân và Triển Chiêu, hai người cũng đang nhìn nàng, trên mặt không có biểu tình gì đặc biệt.

Hiểu Vân trong lòng âm thầm cười khổ, người của phủ Khai Phong thiết diện vô tư ai chẳng biết, nhưng chuyện rơi xuống người nàng, lại mang tư vị khác. Không ngờ mình khi còn sống lại có cơ hội tới công đường một chuyến, trở thành bị cáo để Bao Thanh Thiên danh tiếng lừng lẫy thẩm án có tính là may mắn không? Nghĩ như vậy, liền không tiếng động mà cười khổ, cúi đầu quỳ xuống hành đại lễ.

“Dân nữ Hiểu Vân, khấu kiến Bao đại nhân.”

Bao đại nhân ngồi nghiêm chỉnh, nhìn Hiểu Vân cúi đầu quỳ trên mặt đất, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Ông không nhìn thấy mặt nàng, nhưng nụ cười nhạt kia ông đã nhìn thấy, đau đớn như vậy, chói mắt như vậy. Nhưng mà, chuyện nên làm vẫn phải làm, luật pháp trên đầu, ông không thể thiên vị.

“Công Tôn Hiểu Vân, hôm qua ngươi xung đột chính diện với Thánh Thượng, bản phủ hôm nay muốn trị tội đại bất kính của ngươi, ngươi có tâm phục khẩu phục không?”

Tâm phục? Nếu dùng lý do này trị tội ta, làm gì có chuyện tâm phục. Đại nhân nếu muốn trị tội thì cứ trị tội đi, nói gì mà tâm phục khẩu phục.

Hiểu Vân rất muốn đứng lên, đứng thẳng lưng mà nhìn Bao đại nhân, đem lời này nói ra. Nhưng nàng không thể. Nàng biết, giờ phút này mà quật cường cùng khí phách, chỉ rước thêm phiền toái, còn liên lụy Bao đại nhân, Công Tôn

tiên sinh cùng Triển Chiêu. Trước khi tới đây, Công Tôn Sách ngàn dặn vạn dò, muốn nàng trên công đường nói ít đi, cẩn thận hơn, hết thấy đều nghe theo ông. Huống chi, nàng sao có thể đấu với chế độ phong kiến mấy ngàn năm? Vì thế chỉ có thể cắn môi, nuốt hết mọi bất bình vào trong bụng.

“Vâng.”

Bao đại nhân cảm thấy trong lòng chua xót, xót nàng nghĩ một đằng nói một nẻo, xót tấm lưng cương trực của nàng, xót nàng tay nắm chặt mà trở nên trắng bệch.

“Được!” Giọng nói Bao đại nhân có chút run rẩy khó nhận ra, “Một khi đã vậy, người hãy nghe phán quyết.”

Nói xong, vỗ kinh đường mộc, âm thanh vang dội quanh quần trong công đường.

“Dựa theo luật lệ Đại Tổng, người dĩ hạ phạm thượng, trách phạt một trăm trượng. Bản phụ niệm tình người tuổi còn nhỏ, không biết thế sự, trong lòng vì muốn cứu cha, có hiếu tâm, cũng rất đáng thương. Bản phủ giảm án, phán người năm mươi trượng.”

Hiểu Vân lẳng lẳng nghe, trong lòng không chút gợn sóng. Đánh năm mươi trượng, so với nàng tưởng tượng nhẹ hơn nhiều. Có lẽ Bao đại nhân đã cố hết sức rồi. Chỉ không biết con của thối kia có từ bỏ ý đồ hay chưa.

Quả nhiên, vừa dứt lời, Bàng Cát hừ giọng lên tiếng.

“Bao đại nhân cân nhắc hình phạt như vậy, chỉ sợ có chút bất công, Công Tôn Hiểu Vân phạm thượng, làm long nhan đại nội. Chỉ đánh năm mươi trượng, sao có thể dạy dỗ tội vô lễ bất kính của nàng?”

Bao đại nhân đang định lên tiếng, Bát vương gia đã mở miệng, giọng nói không nhanh không chậm: “Bàng thái sư, nói thế nào Công Tôn cô nương cũng xuất không ít lực trong vụ việc Ích Châu, mặc dù hôm qua nàng mạo phạm Thánh Thượng, Thánh Thượng cũng sẽ niệm công nàng mà không so đo. Nay Bao đại nhân quyết định như vậy, cũng là làm việc theo lệ, đại công vô tư. Bàng thái sư cần gì phải so đo với một tiểu cô nương?”

Bàng Cát nghe vậy hừ một tiếng, không nói gì nữa, bộ dáng ngồi xem kịch vui.

Hiểu Vân tất nhiên nghe ra Bát vương gia ý tại ngôn ngoại. Nếu không phải Hoàng thượng dặn dò, ông tuyệt đối không nói như vậy. Nhưng Hiểu Vân không rõ, nếu Triệu Trinh vẫn cảm kích việc nàng cứu hấn, cũng muốn giúp nàng, vì sao lại mặc kệ không miễn tội cho nàng? Chỉ cần hấn nói một câu, Bàng Cát thế nào cũng không thể khai đao với nàng, chẳng lẽ Triệu Trinh thật sự vì pháp luật mà không thể làm vậy? Pháp luật ở Đại Tổng triều có quyền uy như vậy sao? Đối với chuyện này, Hiểu Vân vô cùng hoài nghi, lại đoán không ra nguyên do.

Bàng Cát nếu không có ý kiến phản đối, Bao đại nhân liền rút thẻ hình phạt ra, đang muốn phát xuống, Công Tôn Sách vẫn đứng một bên đột nhiên quỳ xuống.

“Đại nhân, không dạy được con, là lỗi của cha. Hiểu Vân hôm qua lỡ mồm, khiến long nhan tức giận, đều do đệ tử không dạy được con, xin đại nhân cho đệ tử chịu hình thay.”

Hiểu Vân cả kinh, ngẩng đầu nhìn Công Tôn Sách, vẻ mặt khiếp sợ không dám tin. Chẳng lẽ đây là cái “đều đã sắp xếp” ông nói vừa nãy? Sắp xếp chính là thay nàng chịu phạt? Đây là biện pháp chó má gì? Công Tôn Sách à Công Tôn Sách, ngài bảo ta nói thế nào bây giờ?

Trong lòng Hiểu Vân cảm kích, nhưng không dám gật bừa.

“Bao đại nhân, không thể. Việc này không liên quan tới phụ thân, ai làm người đó chịu, Hiểu Vân cam nguyện chịu phạt, xin đại nhân đánh trượng Hiểu Vân.”

“Đại nhân! Thỉnh cho đệ tử thay Hiểu Vân chịu hình!” Công Tôn Sách không nhìn Hiểu Vân, kiên định nói với Bao đại nhân.

Hiểu Vân trừng mắt nhìn Công Tôn Sách, có một loại tức giận đột nhiên trào lên. Đem một đồng xương cốt như ông đánh năm mươi trượng, còn không đánh nát được sao, không chết cũng mất nửa cái mạng.

Bao đại nhân nhìn đôi cha con trước mắt, trong lòng cảm khái không thôi, nhất thời không biết phán quyết thế nào cho tốt. Luật pháp Đại Tổng có quy định, người thân phạm pháp, cha mẹ, vợ chồng, huynh đệ, con cái có thể chịu hình thay. Thỉnh cầu của Công Tôn Sách quả thật có thể làm, nhưng nhìn bộ dáng Hiểu Vân, cũng sẽ không chịu lui bước. Nói thật, nếu có thể, ông không muốn đánh ai, nhưng năm mươi trượng này nhất định phải đánh xuống một người. Lúc này ông không thể không cảm khái, luật pháp có khi thật vô tình.

Trong lúc Bao đại nhân do dự, Hiểu Vân yêu cầu nói chuyện riêng với Công Tôn Sách. Bao đại nhân chấp nhận, Bát vương gia cũng đồng ý. Hai người liền rời khỏi công đường, chốc lát sau đã trở lại. Sắc mặt Công Tôn Sách rất khó coi, nhưng không tranh nhận năm mươi trượng phạt nữa.

Năm mươi trượng này, sẽ đánh ngay trên công đường. Hiểu Vân ngay từ đầu không phải lo bị đánh, mà là một nữ hài tử trước mặt nhiều người như vậy bị đè xuống đánh đòn, nàng cảm thấy rất mất mặt, vô cùng mất mặt, giống như bị người ta thấy đang mặc đồ ngủ vậy. Nhưng mà, còn chưa cảm thấy thẹn thùng, nàng đã bị đè xuống đất, sau đó gậy đánh lên người.

“Ba” một tiếng, một gậy đánh lên thân nàng, thật vang dội.

Hiểu Vân suýt nữa hét ra tiếng. Đau, thật sự rất đau.

Nàng thở dốc một hơi, há mồm cắn tay mình, răng ngậm vào thịt, cứng rắn ngăn lại tiếng nức nở. Nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, lại cố kìm nén không cho nó rơi xuống.

Ngay sau đó, gậy thứ hai, thứ ba giáng xuống.

“Một, hai, ba, bốn, năm, sáu...”

Hành hình là Trương Long cùng Triệu Hồ. Theo lý, chuyện này sẽ do nha dịch làm, bình thường không tới họ động thủ. Nhưng nay người chịu hình đặc biệt, tất nhiên bọn họ muốn ra tay. Bởi vì bọn họ so với nha dịch càng biết cách đánh trọng, nhìn qua có vẻ đánh nặng, nghe vang, nhưng không đau lắm.

Nhưng bất luận thế nào, bảo bọn họ xuống tay với Hiểu Vân, vẫn là không đành lòng, tay nắm trượng có chút run run, lo lắng xuống tay không điều độ, sợ nặng quá khiến Hiểu Vân bị thương, lại không thể không đánh cho ra hình dáng. Mới hai mấy trượng, hai người đã đầy đầu mồ hôi.

Hai người bọn họ đánh thật cẩn thận, mồ hôi đầm đìa, khiến người ngoài nhìn vào vô cùng lo lắng.

Triển Chiêu đối diện Bàn Cát, thấy hấn một dạng vui sướng khi người gặp họa, gian kế thành công, vô cùng đắc ý, chỉ hận không thể xông lên đánh bay nụ cười gian xảo đáng khinh kia, nhưng hấn chỉ có thể nhin, nắm chặt hai tay, ngoại trừ trừng mắt chẳng có phương pháp nào khác.

Bao đại nhân mặt vẫn bình tĩnh, ngồi sau án không nhúc nhích.

Công Tôn Sách cũng vậy, nhìn tay Hiểu Vân, mặt căng lên có chút đáng sợ.

“Ba mươi, ba một, ba hai...”

Trương Long Triệu Hồ tay vẫn vung từ trên xuống dưới, đếm từng gậy một, đánh vào người Hiểu Vân.

Mà Hiểu Vân quỳ trên đất, dĩ nhiên không căng cứng như vừa rồi. Nàng đã chết lặng, giống như không có cảm giác đau đớn, chỉ cảm thấy lạnh, có chút choáng váng, tứ chi không nghe sai khiến nữa. Lỗi tai nghe Trương Long cùng Triệu Hồ vừa đếm vừa đánh, lại giống như không đánh trên người nàng, âm thanh vô cùng có quy luật, nghe như một bài hát ru, mơ hồ nghe họ đếm tới năm mươi thì mất đi tri giác.